

II.

Bemærkninger til Lovforslagets enkelte Paragrafer.

Indledning.

Da Loven af 6te Juli 1867, som danner Grundlaget for Hærens nuværende Ordning, vedtoges, forudsaa man, at der var Sandsynlighed for, at Loven, naar den blev gennemført, vilde trænge til Modifikation i enkelte Retninger. Der blev derfor i Loven selv indsat en Paragraf, § 186, som paahylder Lovens Revision efter 5 Aars Forløb og fremdeles Forelæggelsen af et Lovforslag om en saadan hvert Aar, indtil en ny Lov vedtages. I Henhold til denne Bestemmelse er der nu allerede 6 Gange fremsat nye Forslag til Lov om Hærens Ordning, og nærværende Forslag fremtræder som det 7de i Rækken. Da flere tidligere Forslag have været ledsagede af meget udsærlige Bemærkninger, hvorved man har søgt at paavise, hvilke Forandringer der ved en eventuel Revision af Hærløven nødvendig maatte gjøres i det Bestaaende efter de Erfaringer, der dels foreligge herhjemme og dels ere gjorte andetsteds under Krigsforhold, skal man her ved denne Leilighed i de almindelige Betragtninger kun holde sig til Hovedpunkterne, medens man senere affsnitsvis skal supplere, hvad der under disse almindelige Betragtninger maatte mangle i Motivering af de foreslaaede Forandringer.

Det er en Selvfølge, at man har bestræbt sig for paa den ene Side at bevare det ved Hærløven af 1867 givne Grundlag og paa den anden Side at slutte sig saavidt muligt til de i de senere Aar fremsatte Forslag til Forandringer, ligesom man ogsaa har søgt at tage Hensyn til de Udtalelser, der foreligge i de af Rigsdagens Afdelinger afgivne Betænkninger og andetsteds om de i 1873—76 fremkomne Forslag til Forandringer i Hærløven.

Opgaven ved Ordningen af Hæren maa være at skaffe en Hær tilveie, som passer til den Forsvarsplan, man har tænkt sig for Landet. Denne fordrer, som foran ubivillig, en Operationshær paa omtr. 30,000 Mand Kombattanter — 31 Batailloner à 800 Mand, 16 Eskadroner og 12 Feltbatterier à 8 Kanoner — et Fæstningssartilleri til at afgive fornøden Besætning til Landets permanente Besætninger — Søbesætningen — og til de Feltbesætninger, som det under en eventuel Krig maatte vise sig hensigtsmæssigt at anlægge, samt en Forstærkningshær, bestemt til lokalt Forsvar og til under visse Omstændigheder at assistere Operationshæren, navnlig dersom denne stude saa den

Opgave i forud forberedte Stillinger at kæmpe mod en Overmagt.

Operationshæren, den mobile Hær maa være saaledes organiseret, at den svarer til de Fordringer, som Nutiden uafviselig stiller til saadanne Hære, og som være særegne Forhold snarere skjærpe end svække; den maa kunne mobiliseres i meget kort Tid; alt, hvad den behøver af Materiel, maa være fuldt tilstede i Fredstid; Kammerne haade med Hensyn til det overordnede og underordnede Personale maa være stærke og fuldtallige, saa at der, naar Krigen kommer, i Løbet af ganske faa Dage kan gaaes over fra Fredsfod til Krigsfod; en passende Erstatningsstyrke maa desuden være tilstede i Depoterne, saa at Afdelingerne saavidt muligt kunne holdes paa den oprindelige Styrke.

De Afdelinger, som høre til Forstærkningshæren, maa forsynes med virkelige Kammer; der maa sørges for, at de saa nogen Døvelse, om man end af økonomiske Hensyn maa give haade Kammerne og Døvelserne et stærkt begrænset Omfang.

Det er en Selvfølge, at man ved Ordningen af Hæren med det Formaal for Die at tilfredsstille de ovennævnte Krav tillige maa se hen til Nødvendigheden af, at Udgifterne til Hæren holdes indenfor passende Grændser; men det skal i saa Henseende strax bemærkes, hvad der maa være klart for Enhver, som kender Hæren, saaledes som den nu er, efterat Hærløven af 1867 har været i Kraft i 12 Aar, at man ikke vil kunne naa det ovenfor stillede Maal uden en Forøgelse af Budgettet, navnlig naar der ses hen til den jævne Stigning, som i Tidernes Løb har fundet Sted i Priserne paa en Hærs vigtigste Fornødenheder.

Man skal nu gaa over til nærmere at omtale de væsentligste af de Forandringer, som formentlig bør foretages med den nuværende Ordning, for at Hæren kan komme til at tilfredsstille de ovenfor nævnte Krav.

Antallet af faste Befalingsmænd bør gennemgaaende forøges ved alle Baaben.

Efter de Erfaringer, der i saa stor Udstrækning foreligge fra de nyeste Krige og navnlig fra den tydsk-franske Krig 1870—71 fra Hære, som havde langt stærkere Kammer end vor, kan man bestemt slutte, at det Antal faste Befalingsmænd, som efter Hærløven af 1867 skal findes ved Afdelingerne, vil være util-